Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 7ης Απριλίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν — Κατάλογος των προσώπων, οργανισμών και οντοτήτων εις βάρος των οποίων επιβάλλεται η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων — Κριτήριο που αντλείται από την υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική στήριξη προς την Ιρανική Κυβέρνηση — Χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες κεντρικής τράπεζας»

Στην υπόθεση C-266/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 2015,

Central Bank of Iran, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τους M. Lester και Z. Al-Rikabi, barristers,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους V. Piessevaux και M. Bishop,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Ilešič, πρόεδρο τμήματος, C. Toader, A. Rosas (εισηγητή), A. Prechal και E. Jarašiūnas, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Central Bank of Iran (Κεντρική Τράπεζα του Ιράν), ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 25ης Μαρτίου 2015 (T-563/12, EU:T:2015:187, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως 2012/635/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 282, σ. 58), και, αφετέρου, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 945/2012 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 282, σ. 16, στο εξής, από κοινού: επίδικες πράξεις), καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν.

Το νομικό πλαίσιο

2 Στις 26 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), το παράρτημα ΙΙ της οποίας απαριθμεί τα ονόματα των προσώπων και τις επωνυμίες των οντοτήτων –πλην των υποδειχθέντων από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ή την επιτροπή κυρώσεων που ιδρύθηκε με το ψήφισμα 1737 (2006) [ΑΣΑΗΕ 1737 (2006)], παρατιθεμένων στο παράρτημα Ι της αποφάσεως αυτής– των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται.

3 Στις 23 Ιανουαρίου 2012, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ, για τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ για τα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 19, σ. 22). Κατά την αιτιολογική σκέψη 13 της αποφάσεως αυτής, «[ο]ι περιορισμοί εισόδου και η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων θα πρέπει να εφαρμοστούν και σε άλλα πρόσωπα και οντότητες που παρέχουν στήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν ώστε αυτή να μπορεί να συνεχίζει πυρηνικές δραστηριότητες ικανές να συντελέσουν στη διάδοση και στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, ιδίως δε σε πρόσωπα και οντότητες που παρέχουν οικονομική, υλικοτεχνική ή υλική στήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν».

4 Με το άρθρο 1, σημείο 7, στοιχείο α′, περίπτωση ii, της αποφάσεως 2012/35, προστέθηκε το ακόλουθο σημείο στο άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413, το οποίο προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων που ανήκουν στα εξής πρόσωπα και στις εξής οντότητες:

«γ) άλλων προσώπων και οντοτήτων μη υπαγόμενων στο Παράρτημα Ι τα οποία παρέχουν στήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν και προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, όπως κατονομάζονται στο Παράρτημα ΙΙ.»

5 Με το άρθρο 1, σημείο 8, στοιχείο α′, της αποφάσεως 2012/635 τροποποιήθηκε το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, της αποφάσεως 2010/413, το οποίο προβλέπει, κατόπιν τούτου, ότι στα περιοριστικά μέτρα θα υπόκεινται:

«γ) άλλ[α] πρ[όσωπα] και οντ[ότητες] που δεν καλύπτονται από το παράρτημα Ι που παρέχουν υποστήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν και οντοτήτων που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτά ή προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, όπως αναφέρεται στο παράρτημα ΙΙ.»

6 Με την απόφαση 2012/35, η επωνυμία της αναιρεσείουσας ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, με την αιτιολογία ότι εμπλεκόταν σε δραστηριότητες που σκοπούσαν στην καταστρατήγηση των κυρώσεων. Για τον ίδιο λόγο, η επωνυμία της αναιρεσείουσας ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του

κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 54/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 19, σ. 1).

7 Με την απόφαση 2012/635, η αιτιολογία της εγγραφής συμπληρώθηκε με την ακόλουθη μνεία:

«Παρέχει χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση.»

8 Το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 23 Μαρτίου 2012, τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1). Το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δέσμευση των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημά του IX, ως προς τα οποία έχει αναγνωρισθεί ότι:

«δ) αποτελούν άλλα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που παρέχουν στήριξη, όπως υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική, στην Κυβέρνηση του Ιράν, και πρόσωπα και οντότητες που συνδέονται με αυτά.»

9 Με τον κανονισμό 945/2012, η αιτιολογία για την εγγραφή της επωνυμίας της αναιρεσείουσας στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 συμπληρώθηκε με την ακόλουθη μνεία:

«Παρέχει χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Δεκεμβρίου 2012, η Central Bank of Iran άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των επιδίκων πράξεων, καθόσον με αυτές διατηρήθηκε, κατόπιν επανεξετάσεως, η επωνυμία της στους καταλόγους των οντοτήτων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα.

11 Η Central Bank of Iran προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε πλάνη εκτιμήσεως, ο δεύτερος λόγος αφορούσε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο τρίτος λόγος αφορούσε παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου και, τέλος, ο τέταρτος λόγος αφορούσε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσείουσας, ιδίως του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας και της φήμης της.

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η Central Bank of Iran ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να ακυρώσει τις επίδικες πράξεις, καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα τόσο στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας δίκης όσο και στο πλαίσιο της κατ' αναίρεση δίκης.

14 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

15 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Central Bank of Iran προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά πλάνη στην οποία υπέπεσε κατά την αναιρεσείουσα το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι ορθώς το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα παρείχε «χρηματοδοτική στήριξη» στην Ιρανική Κυβέρνηση. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά την προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εκ μέρους του εκτίμηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως την οποία υπέχει το Συμβούλιο. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και, τέλος, ο τέταρτος λόγος αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσείουσας, ιδίως του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας και της φήμης της.

16 Πρέπει να εξεταστεί πρώτα ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, στη συνέχεια ο τρίτος και ακολούθως ο πρώτος και ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο του Γενικού Δικαστηρίου, κατά την εκ μέρους του εκτίμηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως του Συμβουλίου

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

17 Στις σκέψεις 53 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τη νομολογία σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως των πράξεων της Ένωσης. Στη συνέχεια, στις σκέψεις 59 επ. της αποφάσεως αυτής, εξέτασε την αιτιολογία που παρατίθεται στις επίδικες πράξεις υπό το πρίσμα των κριτηρίων εγγραφής που προβλέπουν το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχεία α′, β′ και δ′, του κανονισμού 267/2012 και το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, της αποφάσεως 2010/413.

18 Στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας των [επιδίκων] πράξεων μπορεί να εκτιμηθεί μόνον όσον αφορά το κριτήριο της συνδρομής στην καταστρατήγηση των περιοριστικών μέτρων και στο κριτήριο της στηρίξεως προς την Ιρανική Κυβέρνηση, στα οποία αναφέρεται εμμέσως πλην αναμφιβόλως το Συμβούλιο με τις εν λόγω πράξεις». Εντούτοις έκρινε, στη σκέψη 75 της αποφάσεως αυτής, ότι, καθόσον οι επίδικες πράξεις στηρίζονταν στο κριτήριο της συνδρομής στην καταστρατήγηση των περιοριστικών μέτρων, η αιτιολογία που συνίστατο στο ότι η αναιρεσείουσα «[ενεπλάκη] σε δραστηριότητες για την καταστρατήγηση των κυρώσεων» ήταν ανεπαρκής, καθόσον η αιτιολογία αυτή φαινόταν να αποτελεί απλή επανάληψη του κριτηρίου καθεαυτό και δεν περιείχε κανένα στοιχείο το οποίο να προσδιορίζει τους λόγους για τους οποίους το εν λόγω κριτήριο επληρούτο ως προς την αναιρεσείουσα. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μια έμμεση αιτιολογία δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη προκειμένου να θεραπεύσει την ανεπάρκεια ρητής αιτιολογίας όσον αφορά τη συνδρομή στην καταστρατήγηση των περιοριστικών μέτρων.

19 Εξετάζοντας το κριτήριο της στηρίξεως στην Ιρανική Κυβέρνηση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 84 και 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αιτιολογία κατά την οποία η αναιρεσείουσα «παρέχει χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση» ήταν επαρκής προς

εκπλήρωση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως του Συμβουλίου, διότι η αναιρεσείουσα ήταν σε θέση να αντιληφθεί ότι το Συμβούλιο αναφερόταν στις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες τις οποίες παρείχε, ως κεντρική τράπεζα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, στην Ιρανική Κυβέρνηση. Το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στα υπομνήματα της αναιρεσείουσας και, ιδίως, στη μαρτυρική κατάθεση της υποδιοικήτριας επί συναλλαγματικών υποθέσεων της τράπεζας αυτής, την οποία η αναιρεσείουσα επισύναψε στο δικόγραφο της προσφυγής της και κατά την οποία η αναιρεσείουσα παρέχει υπηρεσίες στην Κυβέρνηση, που είναι ένας από τους πελάτες της. Το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε επίσης στα άρθρα 12 και 13 του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, ο οποίος προβλέπει ορισμένα από τα καθήκοντα και ορισμένες από τις εξουσίες της αναιρεσείουσας ως κεντρικής τράπεζας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν.

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Central Bank of Iran υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο τήρησε την προβλεπόμενη στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

21 Βάλλει ιδίως κατά των σκέψεων 84 και 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αναιρεσείουσα ήταν σε θέση να αντιληφθεί ότι το Συμβούλιο αναφερόταν στις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες τις οποίες παρείχε στην Ιρανική Κυβέρνηση ως κεντρική τράπεζα και ότι δεν ήταν αναγκαίο να διευκρινίσει τα εν λόγω καθήκοντα και τις εν λόγω εξουσίες, «καθόσον αυτά καθορίζονται από νομοθετικές διατάξεις, στις οποίες έχει πρόσβαση το κοινό και οι οποίες, συνεπώς, είναι κατά τεκμήριο γνωστές σε όλους».

22 Η Central Bank of Iran υποστηρίζει ότι η ύπαρξη του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, ο οποίος προβλέπει τα καθήκοντα και τις εξουσίες της ως κεντρικής τράπεζας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, δεν διευκρίνιζε τι εννοούσε το Συμβούλιο με τους όρους «χρηματοδοτική στήριξη» στην αιτιολογία των επιδίκων πράξεων. Η αναιρεσείουσα δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει αν το Συμβούλιο έκρινε ότι η αναιρεσείουσα παρείχε σημαντικά κεφάλαια στην Κυβέρνηση ή αν το Συμβούλιο στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η αναιρεσείουσα ρύθμιζε τη νομισματική πολιτική ή ότι διατηρούσε λογαριασμούς στο όνομα της Ιρανικής Κυβερνήσεως και παρείχε άλλες τέτοιας φύσεως υπηρεσίες κεντρικής τράπεζας. Υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να επισημάνει με ακρίβεια τις υπηρεσίες που κατά την κρίση του είχαν την απαιτούμενη ποιοτική και ποσοτική σημασία προκειμένου να εμπίπτουν στην έννοια της «στηρίξεως στην Ιρανική Κυβέρνηση», υπό την έννοια του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012 (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, T-578/12, EU:T:2014:678, σκέψη 119), πράγμα το οποίο δεν έπραξε. Το Συμβούλιο ουδόλως επικαλέσθηκε τα άρθρα 12 και 13 του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, όταν έλαβε την απόφαση να διατηρήσει την επωνυμία της αναιρεσείουσας στους καταλόγους των προσώπων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, οπότε τα καθήκοντα της αναιρεσείουσας τα οποία προβλέπονται στον ιρανικό χρηματοπιστωτικό νόμο συνιστούσαν νέα αιτιολογία που δεν περιεχόταν στις επίδικες πράξεις.

23 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της Central Bank of Iran.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

24 Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως στις σκέψεις 53 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας μιας πράξεως πρέπει να εκτιμάται βάσει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η πράξη αυτή καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα, οπότε μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου γνωστού στον θιγόμενο, το οποίο του επιτρέπει να γνωρίζει το περιεχόμενο του ληφθέντος εις βάρος του μέτρου (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, Συλλογή, EU:C:2012:718, σκέψεις 53 και 54).

25 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όταν, παραπέμποντας σε νομοθετικές διατάξεις στις οποίες έχει πρόσβαση το κοινό, έκρινε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αιτιολογία των επιδίκων πράξεων με την οποία το Συμβούλιο έκρινε ότι η αναιρεσείουσα «παρ[είχε] χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση» παρέπεμπε, εμμέσως πλην αναμφιβόλως, στα καθήκοντα και στις εξουσίες της αναιρεσείουσας, ως κεντρικής τράπεζας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, όπως αυτά ορίζονται στο κεφάλαιο 2 του μέρους II του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, ιδίως στα άρθρα 12 και 13 του νόμου αυτού.

26 Επομένως, ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να παράσχει ρητή αιτιολογία αφορώσα τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και, ως εκ τούτου, τους πόρους ή τις χρηματοπιστωτικές διευκολύνσεις τις οποίες υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα παρείχε στην Ιρανική Κυβέρνηση».

27 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

28 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε, στις σκέψεις 92 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία περί του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, διαπίστωσε, στις σκέψεις 95 και 98 της αποφάσεως αυτής, ότι, στις 2 Αυγούστου 2012, το Συμβούλιο κοινοποίησε ατομικώς στην αναιρεσείουσα την αιτιολογία των επιδίκων πράξεών του, κατά την οποία η αναιρεσείουσα «παρ[είχε] χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση», και ότι η αναιρεσείουσα ήταν σε θέση να αμφισβητήσει την αιτιολογία αυτή και τα στοιχεία στα οποία στηριζόταν, πριν την έκδοση των πράξεων αυτών.

29 Στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, «εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν χρειαζόταν να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα τα έγγραφα στοιχεία στα οποία στηριζόταν η αιτιολογία αυτή, καθόσον τα εν λόγω στοιχεία, τα οποία αφορούσαν τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες που παρείχε ακριβώς η προσφεύγουσα στην Ιρανική Κυβέρνηση, ως κεντρική τράπεζα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, θα μπορούσαν να θεωρηθούν κατά τεκμήριο γνωστά τοις πάσι και εμμέσως περιληφθέντα στην αιτιολογία των [επιδίκων] πράξεων, όσον αφορά το κριτήριο της στηρίξεως προς την Ιρανική Κυβέρνηση». Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, καθώς και το δικαίωμά της αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου έγιναν σεβαστά».

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Central Bank of Iran υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι τα δικαιώματά της άμυνας έγιναν σεβαστά. Υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν της κοινοποίησε κανένα αποδεικτικό στοιχείο πριν την έκδοση των επιδίκων πράξεών του που αφορούν την απόφασή του να διατηρήσει την επωνυμία της αναιρεσείουσας στον κατάλογο των οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα. Κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο μπορούσε να συμπληρώσει την αιτιολογία για τη διατήρηση της επωνυμίας της αναιρεσείουσας στους επιμάχους καταλόγους, λαμβάνοντας υπόψη τους παράγοντες που απορρέουν από τις διατάξεις του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, τους οποίους προδήλως δεν αφορούσε η αιτιολογία των επιδίκων πράξεων και οι οποίοι δεν είχαν γνωστοποιηθεί στην αναιρεσείουσα πριν την έκδοση των πράξεων αυτών. Η αναιρεσείουσα δεν είχε λάβει γνώση των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ως προς αυτή και δεν ήταν σε θέση να αναπτύξει κατάλληλους αμυντικούς ισχυρισμούς. Μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση είχε η αναιρεσείουσα τη δυνατότητα, για πρώτη φορά, να απαντήσει στο επιχείρημα ότι παρείχε κεφάλαια στην Ιρανική Κυβέρνηση.

31 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της Central Bank of Iran.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, στην περίπτωση αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να κοινοποιήσει προηγουμένως στο θιγόμενο πρόσωπο ή οντότητα τους την αιτιολογία επί της οποίας σκοπεύει να στηρίξει την εγγραφή του ονόματος του προσώπου αυτού ή την επωνυμία της οντότητας αυτής στον κατάλογο, ενώ πριν την έκδοση επακόλουθης αποφάσεως, με την οποία το όνομα του προσώπου αυτού ή η επωνυμία της οντότητας αυτής διατηρείται στον κατάλογο, πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιούνται τα ενοχοποιητικά στοιχεία και να παρέχεται στο εν λόγω πρόσωπο ή στην εν λόγω οντότητα η ευκαιρία να ακουστεί (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψεις 61 και 62).

33 Συνεπώς, στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως με την οποία διατηρείται το όνομα προσώπου ή η επωνυμία οντότητας σε κατάλογο προσώπων ή οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, το Συμβούλιο πρέπει να σεβασθεί το δικαίωμα προηγούμενης ακροάσεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας, όταν δέχεται εις βάρος του, στην απόφαση περί διατηρήσεως του ονόματος ή της επωνυμίας του στον κατάλογο, νέα στοιχεία, δηλαδή στοιχεία που δεν περιλαμβάνονταν στην αρχική απόφαση περί εγγραφής του ονόματος ή της επωνυμίας του στον κατάλογο αυτόν (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 26).

34 Το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, υπενθυμίζοντας τη νομολογία αυτή, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

35 Στη συνέχεια, διαπίστωσε, στις σκέψεις 95 και 98 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, στις 2 Αυγούστου 2012, το Συμβούλιο κοινοποίησε στη Central Bank of Iran τη νέα αιτιολογία, κατά την οποία η τράπεζα αυτή «παρ[είχε] χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση» και ότι, στις 7 Οκτωβρίου 2012, η Central Bank of Iran αμφισβήτησε την αιτιολογία αυτή.

36 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν γνωστοποίησε τα στοιχεία βάσει των οποίων έκρινε ότι η Central Bank of Iran παρείχε χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση, δεν ήταν ικανό να θίξει τα δικαιώματα άμυνας της τράπεζας αυτής.

37 Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 25 και 26 της παρούσας αποφάσεως, ήταν δυνατό να θεωρηθεί ότι η λειτουργία της αναιρεσείουσας ως κεντρικής τράπεζας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και οι νομοθετικές διατάξεις που την αφορούσαν αποτελούσαν γνωστό στην αναιρεσείουσα πλαίσιο, οπότε το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να παράσχει ρητή αιτιολογία αφορώσα τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες και, ως εκ τούτου, τους πόρους ή τις χρηματοπιστωτικές διευκολύνσεις που η αναιρεσείουσα παρείχε στην Ιρανική Κυβέρνηση.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας κρίνοντας ότι, εφόσον επρόκειτο περί στοιχείων που της ήταν γνωστά, το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να προσκομίσει έγγραφα ή αποδεικτικά στοιχεία συναφώς.

39 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πλάνη στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο ορθώς κατέληξε ότι η αναιρεσείουσα παρείχε «χρηματοδοτική στήριξη» στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

40 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η νομιμότητα των επιδίκων πράξεων έπρεπε να κριθεί υπό το πρίσμα της αιτιολογίας τους, κατά την οποία η αναιρεσείουσα «παρ[είχε] χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση». Στη σκέψη 104 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν δυνατό να ληφθούν υπόψη, προς εκτίμηση του βασίμου της αιτιολογίας αυτής, τα καθήκοντα και οι εξουσίες της αναιρεσείουσας, ως κεντρικής τράπεζας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, όπως ορίζονται στα άρθρα 12 και 13 του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου. Κατόπιν εξετάσεως των διατάξεων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 108 της εν λόγω αποφάσεως, ότι «[ήταν] πρόδηλον ότι η προσφεύγουσα παρ[είχε] στην Ιρανική Κυβέρνηση χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες οι οποίες [ήταν] ικανές, λόγω της ποσοτικής και ποιοτικής σημασίας τους, να ευνοήσουν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, παρέχοντας στην κυβέρνηση αυτή στήριξη, υπό τη μορφή πόρων ή υλικών, χρηματοπιστωτικών ή υλικοτεχνικών διευκολύνσεων, οι οποίες της παρέχουν τη δυνατότητα να συνεχίσει τη δραστηριότητα αυτή». Ως εκ τούτου, στη σκέψη 111 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Central Bank of Iran υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο είχε εξετάσει ορθώς το ζήτημα αν επληρούτο κάποιο από τα κριτήρια εγγραφής στους καταλόγους των επιδίκων πράξεων. Αναλύοντας τα άρθρα 12 και 13 του ιρανικού χρηματοπιστωτικού νόμου, υποστηρίζει ότι οι υπηρεσίες τις οποίες παρέχει, ως κεντρική τράπεζα, όπως είναι η τήρηση λογαριασμών και οι αντισταθμιστικές πράξεις, δεν συνιστούν «χρηματοδοτική στήριξη» στην Ιρανική Κυβέρνηση, υπό την έννοια του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 267/2012, ήτοι χρηματοδοτική στήριξη τέτοιας ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας ώστε να επιτρέπει στην Ιρανική Κυβέρνηση να συνεχίσει ένα πυρηνικό πρόγραμμα (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, T-578/12, EU:T:2014:678, σκέψη 119).

42 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

43 Υπενθυμίζεται ότι το κριτήριο της «στηρίξεως στην Ιρανική Κυβέρνηση», το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2012/635 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, κανονισμού 267/2012, αφορά στήριξη η οποία μπορεί να είναι υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, C-440/14 P, EU:C:2016:128, σκέψη 79).

44 Σκοπός της προσθήκης του κριτηρίου αυτού ήταν να καταλαμβάνονται ίδιες δραστηριότητες του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας οι οποίες, ακόμη και αν δεν έχουν, αυτές καθεαυτές, άμεσο ή έμμεσο σύνδεσμο προς τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, είναι εντούτοις ικανές να ευνοήσουν τη διάδοση αυτή, παρέχοντας στην Ιρανική Κυβέρνηση πόρους ή διευκολύνσεις υλικής, οικονομικής ή υλικοτεχνικής φύσεως, που της επιτρέπουν να συνεχίσει τις δραστηριότητες διαδόσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, C-440/14 P, EU:C:2016:128, σκέψεις 80 και 81).

45 Όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα παρείχε στην Ιρανική Κυβέρνηση χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες οι οποίες ήταν ικανές, λόγω της ποσοτικής και ποιοτικής σημασίας τους, να ευνοήσουν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, παρέχοντας στην Κυβέρνηση αυτή στήριξη, υπό τη μορφή πόρων ή υλικών, χρηματοπιστωτικών ή υλικοτεχνικών διευκολύνσεων, οι οποίες της παρείχαν τη δυνατότητα να συνεχίσει τη δραστηριότητα αυτή (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, C-440/14 P, EU:C:2016:128, σκέψη 83). Πράγματι, υπηρεσίες όπως η τήρηση των λογαριασμών, η εκτέλεση και η σύναψη χρηματοπιστωτικών πράξεων ή η αγορά και η πώληση ομολόγων, συνιστούν τόσο υλική όσο και υλικοτεχνική και οικονομική στήριξη προς το κράτος αυτό και, κατά συνέπεια, στήριξη προς την Κυβέρνηση του κράτους αυτού.

46 Ως εκ τούτου, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν έχει σημασία ότι η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε ότι έχει θέσει τους ίδιους χρηματοπιστωτικούς πόρους της στη διάθεση της Ιρανικής Κυβερνήσεως, δεδομένου ότι δεχόταν πάντοτε ότι παρείχε χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στην Κυβέρνηση αυτή, κατά τον ίδιο τρόπο κατά τον οποίο κάθε κεντρική τράπεζα κράτους παρέχει τέτοιου είδους υπηρεσίες στην κυβέρνηση του εν λόγω κράτους.

47 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο ορθώς κατέληξε ότι η αναιρεσείουσα «παρ[είχε] χρηματοδοτική στήριξη στην Ιρανική Κυβέρνηση», οπότε το κριτήριο που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2012/635, και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, επληρούτο εν προκειμένω.

48 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων, του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας και της φήμης της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

49 Στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι δυσχέρειες τις οποίες προκάλεσαν στην αναιρεσείουσα οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι δυσανάλογες σε σχέση με τη σπουδαιότητα του σκοπού της διατηρήσεως της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας τον οποίο επιδίωκαν οι πράξεις αυτές. Εξάλλου, επισήμανε, στην ίδια σκέψη, ότι οι επίδικες πράξεις αφορούν μέρος μόνον των στοιχείων του ενεργητικού της αναιρεσείουσας, ότι υπάρχουν δυνατότητες αποδεσμεύσεως των κεφαλαίων υπό ορισμένες συνθήκες και ότι το Συμβούλιο δεν υποστηρίζει ότι η αναιρεσείουσα εμπλέκεται αυτή η ίδια στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

50 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η Central Bank of Iran υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη απορρίπτοντας τον λόγο ακυρώσεως της αναιρεσείουσας κατά τον οποίο το Συμβούλιο προσέβαλε, αδικαιολόγητα ή δυσανάλογα, τα θεμελιώδη δικαιώματά της, περιλαμβανομένου του δικαιώματός της προστασίας της περιουσίας της και της φήμης της. Υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε προσηκόντως το ζήτημα αν η επιβολή των εν λόγω περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Central Bank of Iran συνιστούσε παράνομη και δυσανάλογη παρακώλυση της ασκήσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσείουσας, όπως είναι το δικαίωμα ιδιοκτησίας και το δικαίωμα στη φήμη. Το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να κρίνει ότι τα μέτρα ήταν δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

51 Η Central Bank of Iran βάλλει ιδίως κατά της σκέψεως 119 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Υπογραμμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε αρκούντως υπόψη του τις αρνητικές συνέπειες των περιοριστικών μέτρων επί της οικονομικής ζωής της χώρας και του ιρανικού λαού. Υποστηρίζει, εξάλλου, ότι οι υπηρεσίες τις οποίες παρέχει δεν έχουν καμία σχέση με την ικανότητα της Ιρανικής Κυβερνήσεως να συνεχίσει ένα πυρηνικό πρόγραμμα και ότι η ερμηνεία του Γενικού Δικαστηρίου επιτρέπει την επιβολή περιοριστικών μέτρων σε χιλιάδες φορολογουμένους ή παρέχοντες υπηρεσίες. Τέλος, η απόφαση του Συμβουλίου περί εγγραφής και διατηρήσεως της επωνυμίας της αναιρεσείουσας στους καταλόγους των οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα αντιβαίνει σε διάφορες δημόσιες δηλώσεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ιδίως στα από 23 Ιανουαρίου 2012 συμπεράσματα του Συμβουλίου για το Ιράν, στα οποία το Συμβούλιο εκθέτει ότι «τα περιοριστικά μέτρα που συμφωνήθηκαν σήμερα έχουν ως στόχο να πλήξουν τη χρηματοδότηση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος από το ιρανικό καθεστώς και όχι τον ιρανικό λαό».

52 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Διαπιστώνεται ότι, προκειμένου να ελέγξει αν υπήρξε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη, στη σκέψη 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον σκοπό γενικού συμφέροντος τον οποίο επιδιώκουν οι επίδικες πράξεις. Στη σκέψη 118 της αποφάσεως αυτής, αναγνώρισε ότι οι πράξεις αυτές προκαλούσαν ζημία στην αναιρεσείουσα, καθόσον έθιγαν το δικαίωμά της ιδιοκτησίας και τη φήμη της. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη του, στη σκέψη 119 της εν λόγω αποφάσεως, τον σκοπό της διατηρήσεως της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, επισημαίνοντας συγχρόνως ότι οι επίδικες πράξεις αφορούσαν μέρος μόνον των στοιχείων του ενεργητικού της αναιρεσείουσας, ότι υπήρχαν δυνατότητες αποδεσμεύσεως των κεφαλαίων υπό ορισμένες συνθήκες και ότι το Συμβούλιο δεν υποστήριξε ότι η αναιρεσείουσα εμπλεκόταν αυτή η ίδια στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

54 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσείουσας, ιδίως του δικαιώματος προστασίας της ιδιοκτησίας και της φήμης της.

55 Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως.

56 Δεδομένου ότι οι τέσσερις λόγοι αναιρέσεως κρίθηκαν αβάσιμοι, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

58 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

59 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο έχει ζητήσει την καταδίκη της Central Bank of Iran στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει η Central Bank of Iran να υποχρεωθεί να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Η Central Bank of Iran φέρει, εκτός από τα δικαστικά έξοδά της, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

(υπογραφές)